

La tribuna

Generació retrobada, temps perdut

Ja no cal esperar res d'ells, com no sigui que retornin a la seva improductiva migdiada

FERRAN
Goya

Nous devons surmonter notre rage et notre dégoût, nous devons les faire partager, afin d'élever et d'élargir notre action comme notre morale (René Char-Feuillets d'Hypnos).

La memòria ens diu que **Pere Altimir Pintat, Ladislau Baró Sola, Jordi Cinca Mateos, Vicenç Mateu Zamora, Marc Vila Amigó** van ser els plançons de la reforma constitucional. Després, van desaparèixer de la vida política en una llarga becaina de dècada i mitja.

Mentre ells badallaven, **Marc Forné** va amansir els fervors (tebis) de modernització del país i va reconduir pels camins gatopardians –cap enrere– l'Andorra constitucional: si fa o no fa, en les coses importants, tot va seguir igual.

L'ensopiment dels plançons va ser recompensat pels restauradors de l'Andorra immòbil amb una, o dues, ambaixades per aquí, i algun càrrec a la Cort de Drets Humans, per allà.

Un palmero dels dormilegues –ço

van ser ells mateixos?– va tenir l'idea feliç de batejar-los amb el nom de «generació perduda»; que bonic! Bona part de la ciutadania –santa ingenuïtat!!– fins i tot, va arribar a creure que, amb aquesta prolongada migdiada col·lectiva, el país s'havia perdut quelcom.

La «generació» va haver de despertar el 2008; la reacció restauradora de **Forné** donava –al mateix temps que l'economia especulativa– senyals d'esgotament i demanava una contribució més activa dels *pollets* de 1993: la becaina s'havia acabat! El «príncep Salina», necessitava tots els falconeris per aturar qualsevol velleïtat de canvi, s'entén de canvi real.

El primer acte va consistir en la invocació del centre (contra els «perills» de l'esquerra), així van promoure i patentar un centre reformista que en poc menys de dos anys va demostrar que no era ni centre, ni reformista: capitanejats pel Sastre eren els mateixos de sempre, més radicalitzats, intolerants i trabucaires.

En el segon acte, la col·laboració dels Baró i companyia amb els que s'havien oposat a la Constitució, va passar a ser una subordinació pura i simple a les idees involucionistes de **Toni Martí**.

El tercer acte, l'estem vivint en el

dia a dia de la legislatura: cap reforma de modernització del model econòmic, implantació d'un sistema fiscal injust i claudicat, marxa enrere en

la reforma de les competències comunals i en la reforma de l'administració, abdicació de l'Estat en les polítiques públiques socials, sanitàries i sociosanitàries. Al mateix temps, anem rodant de manera imparable d'un model d'Estat democràtic en el qual la sobirania resideix (nominalment) en el poble, a un Estat de *facto*

S'han convertit en fabricants dels arguments del retorn a l'absolutisme conservador

que té totes les característiques d'un Principat teocràtic en el qual el Príncep, una i altra vegada, veta els debats sobre drets i llibertats de les persones (avortament, matrimoni per a tothom, testament vital, etcètera). En aquest acte tercer, **Ladislau Baró, Jordi Cinca, Vicenç Mateu, Marc Vila** s'han convertit en fabricants dels

arguments justificadors del retorn a l'absolutisme conservador i a un nou «estat pontifici».

L'Andorra desmemoriada que confiava il·lusionada en els homes de la «generació perduda» ha malgastat el seu temps; a l'hora de la veritat s'ha pogut veure que –tal com deia el **Machado** del passat efímer–, «aquests homes no són d'ahir ni de demà, sinó de mai; no són el fruit madur ni podrit, són una fruita vana, d'aquella (Andorra) que va passar i no ha estat».

Ja no cal esperar res d'ells, com no sigui que retornin a la seva improductiva migdiada. ≡